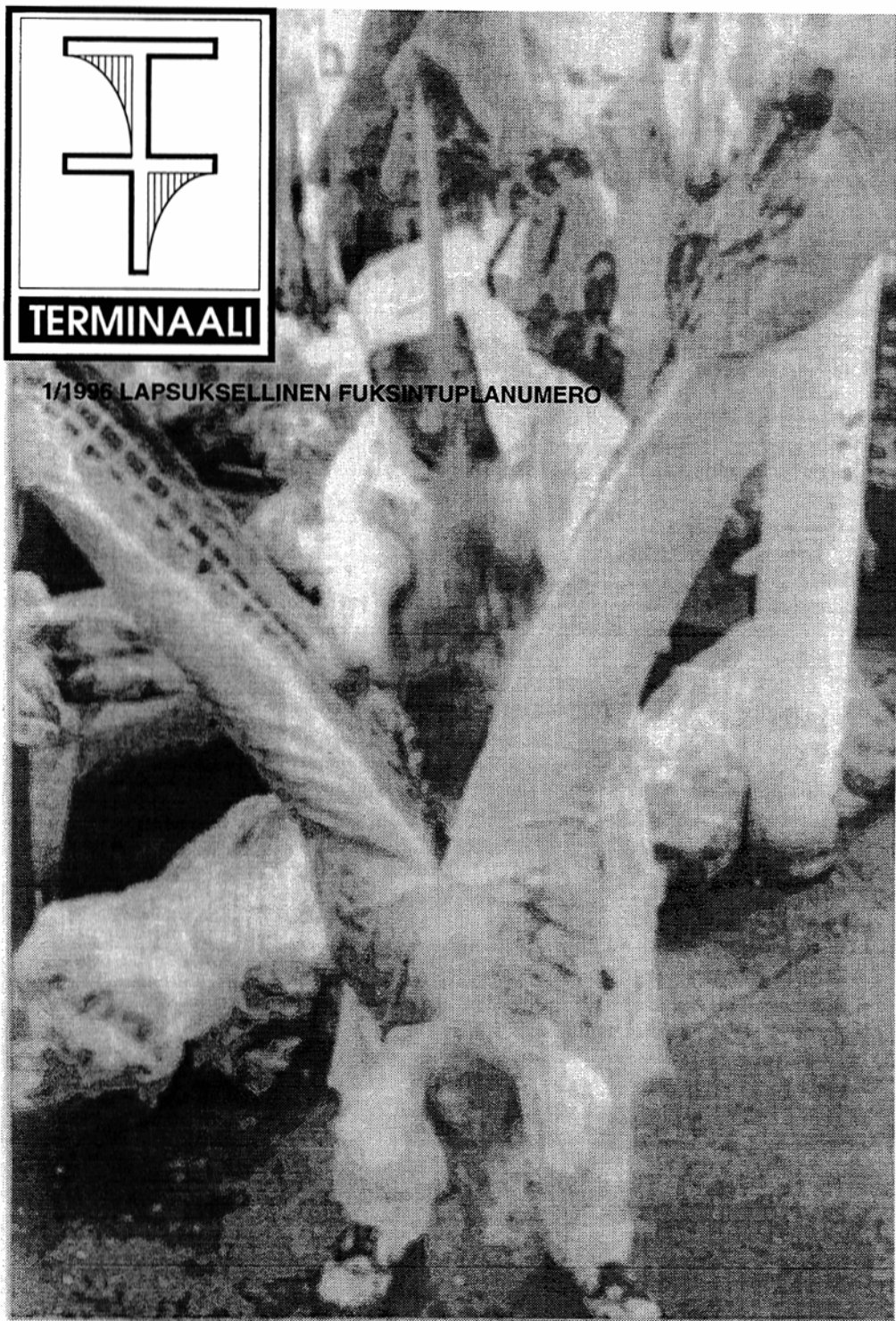

TERMINAALI

1/1996 LAPSUKSELLINEN FUKSINTUPLANUMERO

Janne Räsänen

PÄÄKIRJOITUS

Arvoisat lehdenlukijat. On taas tullut aika lukea uusi Terminaali. Näin Wappu kynnyksellä on ilahduttavaa todeta, että Wappu_sperminaalia odotetaan innolla, kiitos siitä kuuluu teille, Lukijat.

Lehdessä puhaltavat uudet tuulet uuden toimituskunnan myötä.

Tarkoitus on monipuolistaa lehden tarjontaa niin *juttujen* kuin *kuvien* merkeissä. Tämä ei kuitenkaan onnistu ilman teidän apuanne. Osallistukaa siis aktiivisesti *tekemällä_juttuja*. Kaikenlaiset ehdotukset ovat enemmän kuin tervetulleita.

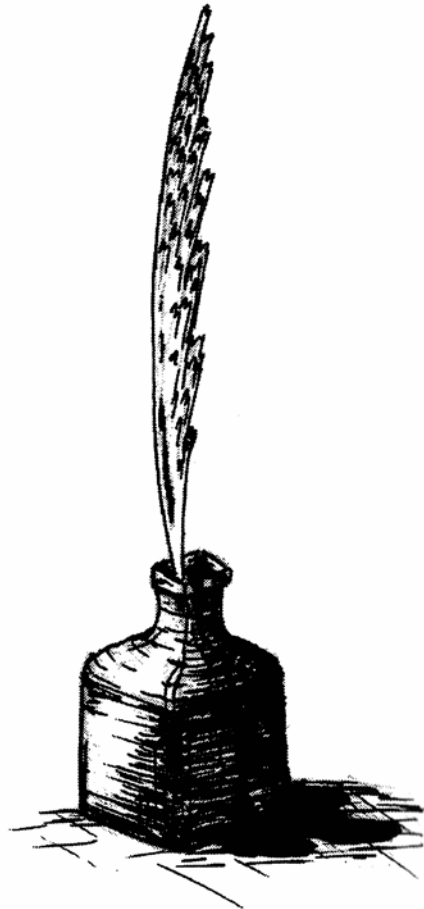
Wappukin lähestyy jo uhkaavasti ja saa nähdä ehtiikö *Wappu-terminaali* kerätä riittävästi *artikkeleita*. Kaikkea toivoa ei kannata heittää vaikka aikaraja menisikin umpeen, sillä vielä viime hetkillä ehtii vaikuttaa *Wappu-terminaalin_sisältöön*.

Killalla on upouusi komea *hallituskuvas*, jota kannattaa käyttää aina kun monistumisvimma iskee. Pienoisia toimintahäiriöitä on viimeaikoina havaittu, mutta niistä selviää yleensä *kääntämällä_kuvastoa*.

Kevätaurinko lämmittää jo varsin mukavasti, älkää siis unohtako käyttää kaupunkimme runsasta *terassi* tarjontaa hyväksenne. Mikä onkaan mukavampaa kuin *tarttua* huurteiseen harjoitusmielessä, Wappua odotellessa.

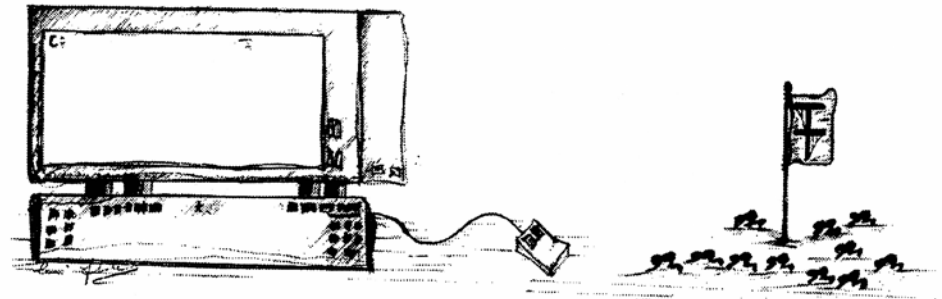
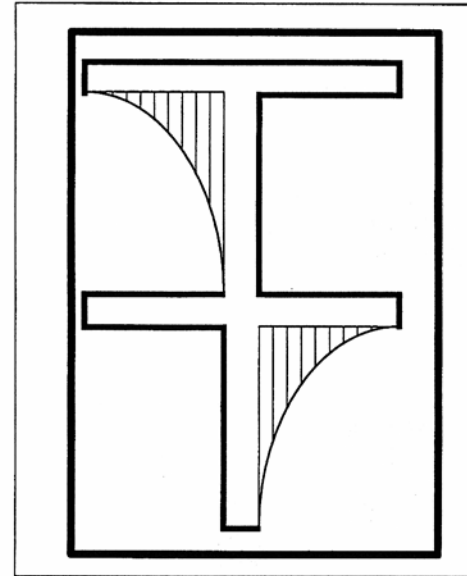
Hyvää kevättä!

Toivottaa *Janne,*
Päätoimittaja.

SISÄLLYSLUETTELO

Etusivu	1
Pääkirjoitus	2
Valmistusaineet	3
Puheenjohtajan palsta	4
Ex-puheenjohtajan kiitos	5
Citytour -95	6
Adios ry - hyvästi!	8
Splatter-kisa -95	11
ATK-yhdyntäpäivät raportti	12
Harmaata Arkea	14
Urheilu ja koti	17
Musta Pikkujoulu -95	20
Kyykkää ja TAMPERETTA	22
Niksi-Terminaali	24
Mainos ja väliiha	25

TERMINAALI

Oulun Tietoteekkarit ry:n pää-äänenkannattaja

Julkaisija: Oulun Tietoteekkarit ry,
Linnanmaa, 90570 Oulu
Email: terminal@stekt.oulu.fi
WWW: http://stekt.oulu.fi/

Päätoimittaja: Janne Räsänen
Art director: Ton, Ztri
Fuxi kolumnisti: M.Lehto
Toimituksen sihteerikko: searching for...

Tämän teoksen kopioiminen on tekijänoikeuslain (404/61, muut. 898/80) ja valokuvain (405/61, muut. 898/80) mukaisesti kielletty lukuunottamatta Suomen valtion ja Kopiosto ry:n tekemässä sopimuksessa tarkemmin määriteltäviä osittaisia kopioimisia opetustarkoituksiin. Tämäkin numero on läpäissyt sensuurilautakunnan käsittelyn. Toimitus jättää kirjoittajille itselleen vastuun heidän henkilökohtaisista mielentilähäiriöistään. Kulaus- kohta!

Jarkko Kempainen

Puheenjohtajan tervehdys

Arvoisat kiltalaiset. On taas tullut aika **valmistautua kevään koitoksiin.** Näin **Wapun** kynnyksellä on ilahduttavaa todeta, että **aktiivisuusaste on nousussa**, kiitos siitä kuuluu teille, **Kiltalaiset.**

Killassa puhaltavat uudet tuulet uuden *hallituksen* myötä.

Tarkoitus on monipuolistaa *killan* tarjontaa niin *kiltahuoneen* kuin *bileidenkin* merkeissä. Tämä ei kuitenkaan onnistu ilman teidän apuanne. Osallistukaa siis aktiivisesti *killan toimintaan*. Kaikenlaiset ehdotukset ovat enemmän kuin tervetulleita.

Wappukin lähestyy jo uhkaavasti ja saa nähdä ehtiikö *phuksiparkamme* kerätä riittävästi *pisteiteitä fuksipassiinsa*. Kaikkea toivoa ei kannata heittää vaikka aikaraja menisikin umpeen, sillä vielä viime hetkillä ehtii vaikuttaa *Wappucomintean_jäseniin*.

Killalla on upouusi komea *kopiokone*, jota kannattaa käyttää aina kun monistumisvimma iskee. Pienoisia toimintahäiriöitä on viimeaikoina havaittu, mutta niistä selviää yleensä *resetoimalla_laitteen*.

Kevätaurinko lämmittää jo varsin mukavasti, älkää siis unohtako käyttää kaupunkimme runsasta *uimaranta* tarjontaa hyväksenne. Mikä onkaan mukavampaa kuin *molskahtaa* huurteiseen harjoitusmielessä, Wappua odotellessa.

Hyvää kevättä!

Toivottaa Jarkko,
Puheenjohtaja.

Rauli Kaksonen

Teekkarit ja ihmiskunta

Esihistoriallisena aikana ei ihmisellä ollut aikaa suorittaa korkeakouluopintoja. Nykyajan ihmisellä, ainakin täällä Suomessa, on aikaa opiskella puoli elämänsä korkeakoulussa. Miten tällainen muutos oli mahdollinen? Seuraavissa kappaleissa on viimeinkin kuvattuna todellinen kehitys luolaihmisestä nykyihmiseksi.

Aamulla kun esi-isämme heräsi, niin ensimmäinen ajatus oli saada ruokaa. Ja kun suureksi paisunut lapsikatras (selitetään myöhemmin) ja puoliso olivat nälkäisiä, niin koko aamu tuhraantui ruuan hankintaan. Ruokaa oli kasvis- ja eläinruokaa, kasvisruoka piti kerätä ja eläinruokaa piti saada kiinni ja tappaa. Samanaikaisesti ruokaa etsivät myös sapelihammastiikeri ja mammutti. Koska esi-isällä ei ollut kunnon aseita, niin useimmiten hänen piti pötkiä karkuun moisia petoja. Puoliltapäivin olivat pedot sitten jo karistettu kannoilta, mutta nälkä vaivasi vieläkin. Kotiluolaakin piti siivota ja tuoreita heiniä kantaa sisään. Kaiken kukkuraksi jonkun toisen esi-isä oli hakemassa itselleen puolisoa ja kuljeskeli lähetyvillä. Olikin jo ilta ennenkuin esi-isämme oli ajanut himokkaan lajitoverinsa matkoihinsa, saanut luolan asuttavaan kuntoon ja hommannut vähän iltapalaa. Illalla ei sitten ehtinyt muuta tekemään kun pariutumaan puolison kanssa. Johtuen näistä ilta-askareista oli perhe pian entistäkin isompi.

Kuten näitte ei esi-isällä ollut aikaa miettiä kulttuuriantropologiaa, historian opiskelua, tietojenkäsittelyoppia eikä muitakaan merkittäviä aiheita. Tilanne kumminkin muuttui kun viina keksittiin.

Viinan keksi esi-isämme teekkarius sapiens. Teekkarius sapiensella oli tapana aina iltaisin pariutumisen jälkee juoda paljon viinaa. Iltajuomisen seurauksena hänellä oli joka aamu paha kankkunen. Kankkunen oli

kumminkin niin luova olotila että teekkarius sapiens teki monia merkittäviä teknisiä innovaatioita. Tämän seurauksena alkoi esi-isällemme tulla vapaa-aikaa.

Vapaa-aika mahdollisti opiskelun ja pian maailmassa oli paljon humanisteja, luonnontieteilijöitä, tietojenkäsittelyopin lukijoita, lääkiläisiä, opettajia ja tietenkin myös teekareita. Kaiken tämän kulttuurin ja tieteen kehityksen mahdollisti tekniikka.

Opetus:

Jos joku ei-teekkari tulee aukomaan päätä ja mollaamaan tekniikan opiskelijoita, niin muista että saamme syyttää edeltäjiämme kaiken tämän tekemisestä mahdolliseksi.

Nur Lagerbier

Aamulla herätessä edellisen illan mallasappro vielä koversi kallonni sopukoita. Kaikesta huolimatta taistelin tieni yo:lle asti. "Tavoite kirkkaana mielessä", tätä olin saanut kuulla koko lyhyen mutta nousujohteisen armeijaurani ajan ja sitä ohjenuoraa noudattaen kestin koko krapulan sekaisen päivän kello 15.00:een saakka.

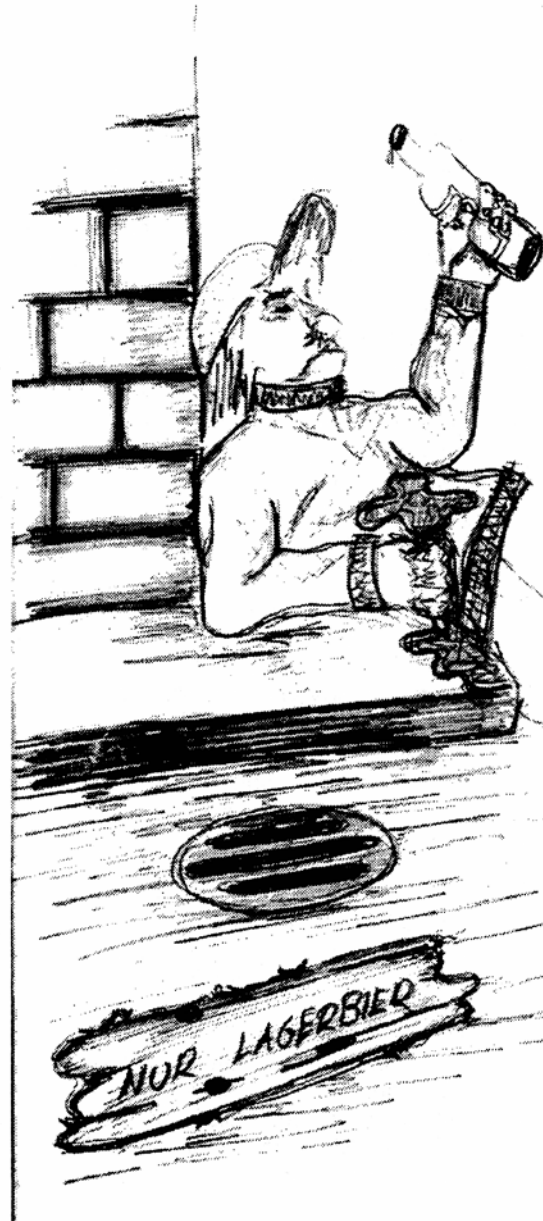
Kiltahuoneessamme, Pommarissa, vallitsi iloisen odottava meininki. Joukko nuorempia tieteenharjoittajia oli kerääntynyt aloittamaan jotakuinkin opastettua kiertovaellusta kotikaupunkimme virkaa toimittavaan paikkaan nimeltä Oulu. Oulun yöelämä ja ravitsemusliikkeet olivat oleva erityisen tarkastelun kohteena. Tietoteekkareita, näitä tarunhohtoisia yli-ihmisiä, joiden nimen kuuleminenkin herättää kauhunsekaista kunnioitusta paatuneimmankin humanistin mielessä, ei tässä vaiheessa ollut mukana killan pj:tä ja fuhneria eli Ralea lukuunottamatta. Hän oli johdettava meidät pelokkaat fuksit syvälle Oulun räkäisten sivukujien juottoloiden syövereihin.

Pommarissa tuumattiin, jotta lienee vähintäänkin kohtuullista aloittaa raskas matkamme kevyellä verryttelyynkillä parin olut pullon korkin ympäri ja niinpä muutamat meistä lähtivät tukemaan lähikauppojen horjuvaa taloutta ostaen erinäisiä määriä mallasjuomia. Tälläväläin ja tämän jälkeen pelasimme noin vuosimallia -80 olevaa elektronista pelilaitetta, joka sai meidät kaikki mykistymään audio-visuaalisella kauneudellaan (silti peli oli parempi kuin yksikään windowsin alla pyörivä, mihin taas ei paljon vaadita). Kaljojen saapuessa pienet iloiset fuksit taputtivat karvaisia käsiään ja totesivat kuin yhdestä suusta "uuteen nousuun!".

Vaan paikalleen ei sovi jämähtää ja the saints went maching on. Ravintola Caio avautui parahiksi neljältä, sinne siis. Biljardipöytä löytyi ja tikkaakin heitettiin. Olutta laski myyjä hanastaan ja pari alkuasukasta pälyili nurkkauksestaan tätä mesoavaa miesjoukkoa, joka miesluvultaan (yhtään naista ei ollut joukossa, yllätys?) oli tässä vaiheessa vähän+3. Aikamme Caiossa tahkottuamme päätimme suorittaa transportaatio-operaation kohti keskustaa ja sen loppumattomia olutlähteitä.

Lähestyminen meni hieman pitkäksi, mutta Grammariin katras kuitenkin tiensä löysi. Yhä olut maistui, joskin porukkamme oli huvennut muutaman yksilön kaikottua itseään ravitsemaan.

Kotvan kuluttua vähän kappaletta miehiä suuntasi kulkunsa Kantikseen, jossa porukkamme alkoi karttua. Muutamat mustahaalariset ilmestykset liittyivät seuraamme ja puuttuvat lampaatkin palasivat harharekiltään. Kantiksessa ei porukan paljous päässyt mainittavasti häiritsemään, mutta kaikki 15 tietotekniikan opiskelijaa yrittivät parhaansa.

Next stop Redneck. Ohjelmasta poiketen suunnistimme Redneckiin. Emigrantsin ja Rosson kallit kaljat eivät meitä miellyttäneet joten muutamat meistä fuxeista passitettiin em. paikkoihin vahtiin, josko sinne ilmaantuisi "omiamme". Muut marssivat suorinta tietä Redneckiin ja olusen ääreen. Ainakin allekirjoittanut käytti hyväkseen paikassa tarjottavan oluen toverillista hinnoittelua ja nautti useammankin tuopposen. Muutenkin neckissä oli mukava meininki ympärillä pyörivien sotilasmiesten luodessa "turvallisuuden tuntua".

Tämän jälkeiset tapahtumat ovat jo hieman heikommin allekirjoittaneen muistissa, lienevätkö Neckin halvat kaljat tehneet tehtävänsä. Nevskistä kuitenkin muistan itseni löytäneeni. Kaljaa kai sitä sielläkin juotiin... Juu ja toki Kaarlessa ilmaiset tuopi juotiin, vaikka epämiellyttävä portsari sortikin meitä fuksipoloisia vieden narikassaan seuraavan viikon puororahat. Ei auttanut itku eikä tinkuu markkinoilla.

Oletettavan monen mutkan kautta seuraavat muistikuvat löytyvät Reidarista. Siellä tuli todettua, ettei korttipelionni ainakaan kasva suhteessa juodun viinan määrään. Tässä vaiheessa oli porukkamme iloisesti levittäytynyt ympäri kaupunkia kuka mihinkin paikkaan mielistyneenä. Kaikki lienevät kuitenkin olleet tämän pienen excursion kanta-vassa hengessä mukana - nur Lagerbier.

Jääkää hyvästi ystävät

Hyvät ystävät, kun nyt luette tätä viimeistä viestiä olemme kaikki jo poissa, lähteneet. Toteutimme nimittäin 16382:n ystävänä elämänaikaisen suurimman haaveen, ryhmälähdön maailmanennätyksen (Guinnessin ennätysten-kirjan tarkkailijan lähtiessä mukamme)! Olkoon tämä dokumentti virallinen selostus jäsentemme suunnattomista ponnisteluista maailman suurimman ryhmälähdön onnistumiseksi.

Järjestelyt aloitettiin jo vuosi sitten kartoittamalla maailmanlaajuisesti halukkaita lähtijöitä lehti-ilmoituksin, tv-mainoksia, kiertokirjein internetissä sekä lukemattomin erilaisin kampanjoin. Lopulta monivaiheisten karsintojen jälkeen saatiin kasaan nykyinen porukka, onnelliset. Hakijoista karsittiin 96% pois, joten kasassa on todellinen eliittilähtijäporukka.

Projektin edistyessä yhteishenki ryhmässä kasvoi ja lähestyäksemme vielä toisiamme painatimme kirjan sisältäen jokaisen jäsenemme lyhyen elämäkerran (kirja on muuten jokaisen teidänkin luettavissa internetissä, kiltalaiset lähtijäystävämme ovat kuvattuna otit:ryn julkaisemassa fuksimyyntikuvastossa tämänkin terminaalin liitteenä). Yliopistostamme porukassa on mukana edustajia mainittujen lisäksi taloustieteen osastolta sekä suurin osa Olut ry:n jäsenistöä. Suomalaisille lähtijöille olemme varanneet päällepuuttaviksi kansallispuvut jääkiekkoleijonien itsensä nimikirjoittamalla pelipaidoilla varustettuna sekä tietysti Suomen liput mitä heiluttaa lähdön hetkellä.

Porukka siis jaettiin lähtötapaohjelmuksen mukaan osastoihin, mainittakoon alapääosastot maa-, meri-, ilma- sekä avaruuslähtijät, joista jokainen rupesi itseksensä innokkaasti toteuttamaan ryhmälähtöään. Avaruuslähtijöiden vähyyden vuoksi heidät kuitenkin yhdistettiin ilmalähtijöihin. Avaruuslähtijöiden projektia valittiin vetämään ex-astronautti Nestor Punju, joka aikoo huomattuaan avaruudesta Mururoan täräyksen, katkaista kesken avaruuskävelyn turvaköytensä ja ajelehtia kavereineen tyhjyyteen mukanaan kultalaatalle kaiverrettu viesti Adiokselta.

Eniten lähtijätovereitamme valitsi ehdottomasti merilähtemisen. Perusteltiin mm. "Kun tuo meribiologiaan ja merten ekosysteemeihin tutustuminen on jäänyt elämässä vähille ja nyt pääsee ihan Karibialle". Merilähtijöiden päämääränä olivat meidänkin nykyään niin hyvin tuntemat Mururoan atollit, ja tarkoituksena oli saapua perille lähtemään parahiksi räjäytyksien aikoihin. Kävi kuitenkin niin että ensimmäinen ryhmä joka oli oikeissa lähteä ensimmäisen ydinkokeen yhteydessä, pyrkiessään räjäytysalueelle joutui lapsellisten ranskalaisten viranomaisten pysäyttämäksi vaikka ryhmä selkeästi ilmoitti ettei tarkoituksena ole ollenkaan häiritä koetta, päinvastoin.

Eivätkä ranskalaiset edes suostuneet upottamaan aluksiamme erään terroristijärjestön Rainbow Warriorin tapaan ja vieläpä "pelastivat" laivoilensa mereen hypänneet toverimme. Kostaaksemme Ranskan viranomaisille olemme pistäneet yhdistyksen asiamiehet asialle ostamaan jostain entisen itä-blokin maista halvalla pienen ydinlatauksen jolla viimeistään lähdemme, saakoon ranskalaiset niskoilleen tämänkin pikku pamauksen seuraukset.

Tämän kuultuaan osa lähtijöistämme vuokrasi räjäytysalueelle pääsyn varmistamiseksi Jari Komulaiselta sukellusveneeseen, mutta he törmäsivät jo Ruotsin rannikolla Gotlannin saaren Visbyn kaupungin edustalla venäläiseen ydinkäyttöiseen Varsova-luokan sukellusveneeseen 'sha Stalina' aiheuttaen pienen paniikin lähtöhaluttomissa Visbyläisissä. Pääsivät kuitenkin, onnelliset lähtemään hukkumalla, vaikkakin hieman etuajassa. Myös suuri osa merilähtijöistämme noudattaa Alfred Vehikon (kiitos kovasti Allu!) kehittämää onnistunutta keulaporttikonseptia, tällä kertaa tosin karibianmeren valkohaita, barracudia sekä myrkkymedusoita kuhisevissa vesistöissä. Karibianmeren laivastomme vaiheita seurataan ympäri Yhdysvaltojen sekä Kuuban rannikoita, sillä olemme ilmottaneet viranomaisille heille tarjotusta ilmaisesta avusta maksimaalisen katastrofin torjuntaharjoituksena, katastrofin missä kukaan ei pelastu. Apumme on todellakin otettu kiitollisena vastaan, tästä on meillä merkinä johtoaluksessamme mukana Yhdysvaltain rannikkovartioston myöntämä kunniakirja ja kultainen kädenpuristus.

Seuraavaksi suurimman lähtijoukon muodostavat ilmalähtijät vahvistettuna edellä mainituilla muutamalla avaruuslähtijällä. Ilmalähtijöiden maanläheisinä lähtökeinona mainittakoon ns. mäkihyppyylähtö, jossa lähtijät laskevat mäkihyppyristä toisiinsa kiinnisidotuilla ruumisarkuilla, tarkoituksena on saada jatkuva virta vauhdikkaita ruumisarkkuja kyytiläisineen murskaantumaan maahan näyttävän ilmalennon päätteeksi. Tämän lähtökonseptin pilottitestaus toteutetaan yliopistossamme laskiaismaen-laskukisan modified-kilpasarjassa. Olkaa siis paikalla ihastelemassa tulosta! Pääosa ilmalähtijöistä toteuttaa suurinta mielihaluaan yhdistyksen ostamalla muutamalla jumbojetillä, joissa onnekkaita yrittävät saada koneensa katoamaan suureen tuntemattomaan lennellessään ristiinrastiin Bermudan kolmion alueella. Tarkoitus on myös lähtijöidemme kohtatessa muukalaisia avaruudesta, levittää voitokasta lähtijä-ideologiaa myös heidän piiriinsä. Otamme alien-ystävämme mielellään mukaamme ufoineen päivineen. Tapani Kuningasta ja Rauni-Leena Luukanen-Kildeä on pyydetty välittämään viesti kavereilleen, jotta täällä olisi kerrankin halukasta abduktio-materiaalia siepattavaksi. Ellei abduktio saa tuulta purjeisiinsa ystävämme lähtevät kyllä viimeistään polttoaineen loppuessa jumbojeteistään. Osassa jumbojeteissä on myös mukana useita kappaleitalentokoneiden ns. mustia laatikoita joita viranomaiset voivat lentokoneiden tipahdettua etsiskellä 'onnettomuus'alueelta. Lentokoneiden henkilökunta on tietysti juonessa mukana olevia lähtijäystäviämme, eli jos vain mieli on joskus tehnyt naiskennella lentoemäntää tai tietysti itse lentokapteenia yölennolla, niin esimerkiksi tähän tarjoutuu lähtijöillemme mahdollisuus.

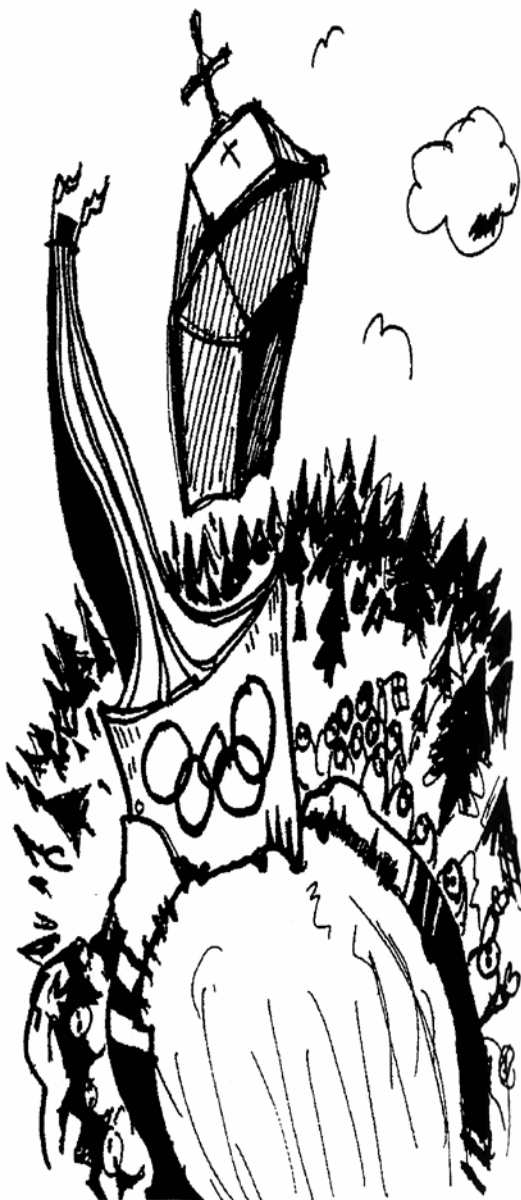
Maalähtijäystävämme ovat todellakin käyttäneet mielikuvistustaan, mainittakoontässä yhteydessä vain muutama niistä mielikuvituksellisista tavoista joilla ystävämme toteuttavat elämänsä tärkeimmän oikean ratkaisun. Muistakaa seurata tiedostusvälineitä niin pysytte tekin ajan hermolla mitä vain ammattimainen lähtijä osaa keksiä! Ystävämme aikovat kaapata yhdistyksen haltuun useimmat maapallon korkeimmista rakennuksista (Die Hard) ja luopua rakennuksista sovittuna lähtöhetkellä hyppäämällä niiden katoilta 'varmalähtö'-advanced konseptia hyväksikäyttäen. Samoitin aikovat ystävämme vuokrata eri reiteillä kulkevia junia (mm. Helsinki-Kemijärvi sekä tietysti IdänPikajuna) ja ohjata junat törmäämään toisiinsa jokseenkin keskellä reittiään. Mielikuvituksellisista tavoista mainittakoon vielä pienen osan tovereistamme valinneen lähtötavakseen esimerkiksi sirkustykillä taivaalle ampumisen, sarjatulena tietysti. Ja vielä, osa aikoo noudattaa Lemmings-tietokonepelistä tuttua masskill-komentoa (siis sopuli-konseptia, tiedättehän: plop plop plop plop) ajastetut dynamiittipötköt taskuissaan.

Kerrassaan hienoa ystävät, on ollut hienoa päättää elämänsä tärkeimmästä onnellisesta ratkaisusta Teidän, Rakkaimmat Ystävieni, kanssanne. Ja vieläpä, että minä pääsen lähtemään Teidän kanssanne on todella suuri kunnia. Adios!

eutanasian ylioppilas

Voitto Ranne

edesmenneen ainejärjestö Adioxsen edesmennyt puheenjohtaja

lehowA

Splättiskisa!!!! (Die Fucking Die!!)

OTiTin voittamaton splättijoukkue oli 25.10 -95 tetsaamassa yliopiston takamailla. Sääukkelin suosiossakin taisi joukkueemme olla, sillä syystä oli kaunis (Det Blåste, det var kallt och det regnade hemskt!!!). Kilpailupäivän lähestyessä alkoi vanhempien tieteenharjoittajien yllääkityt verisuonet täristä, joten joukkuetta täydennettiin puhtaalla phukshiverellä.

Joukkueemme koostumus oli seuraavanlainen:

Turkka - Isoon maaliin on helppo osua
JyKri - Jyrää yli Kaikkien rutinoidulla innolla
Sagke - Lännen nopein
iehowa - Wrath of God
inoT - Suoraan Doomian äärestä (iddqd)

Saavuttuamme taistelumaastoon huomasimme, että Joukkueemme erottui selvästi "suomiverkkareineen" maastopukuisten ammatti-sotilaiden joukosta.

1. Taistelumme oli Finanssia (varmaankin kemian lukioita) vastaan. Huomasimme heti taisteluohjeet ja pyssyt saatuamme, että finanssi oli värvännyt aidon palkkasoturin konetykkeineen joukkoihinsa. Taistelun alkaessa suunnittelimme pikaisesti taistelustrategiamme: "Die Fucking Die!!" Ensimmäinen erä oli erittäin helppo voitto finanssista.

Toiseen erään finanssi otti puollustaktiikan ja yritti palkkasoturin "spermalingolla" tappaa kaiken liikkuvan jopa avuttomat lenkkeilijät läheisellä lenkkipolulla. Toisen erän jälkeen pyyhimme skermat pois kasvoiltamme ja jatkoimme hymyilemistä sillä loppuotteluun pääsy oli näin varmistettu.

Välialjalla jolloin odottelimme loppuottelu vastustajiemme selviämistä (humalatilasta) innostuivat voittoisan joukkueemme soturit Sagke ja toveri Turkka mitteleämään villin lännen malliin.

Soturit laittoivat selät vastakkain ja läksivät kävelemään kymmenen askelta eri suuntiin. Tuomari alkoi huutaa: "1, 2, 3..." "Ja lopulta saapui luku 10. Soturimme kääntyivät ja alkoi verinen laukausten vaihto. Sagke vain ampui kerran ja se siitä. Isoon maaliin oli helppo osua.

2. Taistelumme alkoi pimeyden koittaessa. Vastustajaksemme oli selvinnyt Koneen rasvainen joukkue. Koska pimeys oli jo laskeutunut maastoon päätimme taistella vain yhden pidennetyt erän. Edellisestä taistelusta viisastuneena unohdimme puolustuksen ja hyökkäsimme vauhdilla vihulaisen päälle. Näin hienolla taktiikalla olimme varmoja voitosta jo etukäteen. Eipä aikaakaan kun vihulainen oli lyöty ja olimme näin varmistaneet OTiTille paikan yliopistojen väliseen splättäyskisaan ensi vuodelle.

ATK-Yhdyntäpäivät 1995

Palasipa toimittaja vielä näin vanhoilla päivillään jokaisen terMinaalikirjoittelijan alkuuurille, eli jutustelemaan excursioreissusta. Suokaa anteeksi. Yritetään nyt kuitenkin olla enemmänkin objektiivinen tyypillisen ylenpalttisen suitsuttelun sijaan.

Force Majeure syistä olimme me lähtijät (Joku, Toinen, Kolmas ja MoPO) valinneet kulkumme kiidättäjäksi turvallisen tuttavien Valtion Rautatiet, mikä tietienkin kustautui törmätessämme vähän väliä samaan vaunuun (ette kuitenkaan arvaa mistä vaunusta oli kyse) ahtautuneisiin blankotmslaisiin. Matka kyllä sitten sujui miten keltäkin sujui, joku saattoi olla hieman kannissakin pohjustettua junamatkaa verban? halloweenbileissä. Onnistuin jopa nukkumaankin älyttyäni mukaani earit (johan sanoin ettei tämä ole tyypillinen "Haalaripellet rillestä" -kertomus). Aamulla oli sitten kiva? herätä ja huomata junan täytyneen yön aikana nääsvillestäjne hesaan töihin menijöistä. Evässämpyläkin maistui, ja joku saattoi pummatakin sedältä sosasolaa. Assalla meitä (eivaan blankolaisia) oli vastassa pari paikallista, joiden tarjoaman kyydin hylkäsimme ja löydettyämme helsingin yliopiston käväisimme yhdellä (joku saattoi juoda lisäksi omenalikööriä) ale pubissa (samaisessa mitä mainostetaan joka ainoassa Jyrk:n lähetyksessä) a 14,- (happy hourisin 12,-). Yliopistolta joku löysi vanhan kaverinsa ken vei meidät ystävällisesti ravitsemaan itseämme, safka muuten halvempaa mitä oulussa kiitos hyyn. Ystävällisen ravitsennan jälkeen haahuilimme pääkaupungissa kunnes löysimme itsemme tamperelaisten kyydistä otaniemeen. Majoituimme, asiallinen majoitus muuten (jmt 3:n kerhohuone tms) ja

pääsimmekin sitten pikkuhiljaa asiaan.

Varsinainen ohjelma alkoi osaltamme excursiovierailulla sinebrychoffin keravan panimoille. Vierailun asiaton osuus oli kuitenkin tyypillistä panimoa, kierrettiin paikasta toiseen ja tuijoteltiin mukakiinnostuneena isoja käymisastiota sekä pulloituslinjaa (oli muuten tilitissä tuolloin). Asiaosuuteen päästiin sinebrychoffin henkilökuntamyymälässä käynnin jälkeen panimon omassa baarissa jossa meille oli varattu tunti aikaa täyttää päämme. Täytimme päämme jokainen kykyjensä mukaan ja suuntasimme kakkosvierailulle juulet-pakkartille. Matkustaminen sujuikin tästä eteenpäin kerrassaan hilpeissä tunnelmissa. Juulet-pakkartilla kuuntelimme jälleen hyvin mielenkiintoiset kalvosulkeiset ja söimmekin jotain ja päästiin jälleen asiaan. Jopa niinkin että toimittaja innostui spekuloidaan esittelijän kanssa juulet-pakkardin uudesta toimintastrategiasta. Yhteisymmärrykseen ei päästy. Muutkin killan edustajat kunnostautuivat kysymällä vaikeita (Miksi tää on tämän värinen? Hei mitä tää maksaa?). Palattiin siinä sitten otaniemeen jossa alkoikin hallitusten yhteinen kokous. Teimme kolmannelle oharit (jätimme kokoukseen juomaan virallisille edustajille varattuja ilmaisia kaljoja) ja lähdimme omin avuin tutustumaan helsingin yöelämään. olihan pikkulauantai.

Helsingissä kävimme sitten ainakin vanhalla ja kai muuallakin kunnes päädyimme happy daysiin. Kerrassaan loistava rafla, kooltaan about 2.5 x dnc tyyliltään oulun panimo täynnään kolmikymppistä sinkkunaista. Vannoinkin vielä joskus saapuvani sinne uudelleen. Ikäraja tosin 24v, mutta eihän se meitä 23-vuotiaita haitannut. Matkamme jatkui viimeisellä onnikalla takaisin otaniemeen, unohtamatta kuitenkaan käydä syömässä maailman parhaalla grillillä (siis lyön henkilökohtaisesti turpiin jokaista ken kehtaa kertoa käyneensä syömässä _hyvää grillisafkaa_ kyseisellä snagarilla). Otaniemessä joku ja toinen valuivat ilmeisesti rantasaunalle jossa kuulemma ytläiset pitivät bileitä, toimittajan painuessa smökkiin kemistibileisiin. Siellä oli jopa tyttöjä (kts. jäljessä).

Aamulla sitten pääsimmekin nauttimaan hyvää aamiaista (iso plussa järjestäjille) rantasaunalle. Päivän ohjelmassa oli tiedossa asiattomia luentoja otaniemen päärakennuksen e-salissa. Haahuilimme otaniemellä hetkisen aamutuimaan, joku ja toimittaja painuivat majoitustiloihin nukkumaan flunssaa pois vietettyään ensimmäiset kaksi minuuttia luentoja, kolmannen ja toisen jäädessä juomaan kaljaa (omien sanojensa mukaan) luentosaliin. Nukuttuamme flunssamme pois haahuilimme otaniemessä lisää ja vietimme luentoja kaksi viimeistä minuuttia luentosalissa. Noudattaen ohjelmaa ja seurattessamme opastamme tutustuimme helsingin yö & ravintolaelämään (ohjelman mukaan kello 16-20 torstai-iltapäivänä). Vierailimme ainakin ytp:tä sponsanneissa rafoissa sekä vanhalla että compucafessa.

Compucafe oli kyllä melkoinen pettymys, suuresta mainostuksesta huolimatta paikka oli piskuinen rafla jossa muutama pc ja pari päätettä. Lisäksi vielä henkilökunta kokoajan mudasi toisella kahdesta pääteestä. Vanhan netticafe sen sijaan oli asiallisempi, kymmenkunta päätettä ja baaritiski vieressä. Tunnelmakin oli leppoisampi. Tässä vaiheessa toimittajan ja muiden tiet erosivat toimittajan käydessä paikallisen kamunsa toista miljoonatta kertaa reissulla mäkissä syömässä ja kierrellessä muitakin rafoja. Illan ohjelmana oli sitten Cänniballs-bileet smökissä ja täytyy tunnustaa tässäkin kohdalla järjestetty ohjelma toimittajan mielestä hieman tökki. Bileet kulkivat suunnilleen niin että 100 tikkiläistä spekuloi keskenään mm. schemestä pikkuhuoneessa ja 20 muuta vierasta seurasi silmä tarkkana jotain videositystä isossahuoneessa. Naisia ei juurikaan bileissä ollut (kts. edellä). Jatkot olivat sitten rantasaunalla, jotka toimittaja päätti jättää väliin flunssaansa vedoten. Aamulla heräsimme (yllätys?), kävimme aamiaisella ja hyvästelimme muut ytläiset. Keskustassa oli vielä hetkisen aikaa, niinpä toimittaja ja toinen käväisivät asematunnelissa levykaupassa josta toimittaja löysi minuutissa kaksi levyä mitä oulusta ei löydä hienosäätö-panssarivaunullakaan. Joku ja kolmas päättivät jäädä vielä viikonlopuksi helsinkiin. Toinen matkusti kotiinsa ja niinpä toimittaja oli vähällä joutua yksikseen (blankolaisia ei lasketa) matkustamaan junalla ouluun. Onneksi toimittaja törmäsi assalla vanhaan lukiokaveriinsa ja niinpä oli matkustaminen sängen rattoisaa vanhoja muistellen ja elämästä spekuloiden.

Loppusanat:

Toimittaja oli aikoinaan fuksina mukana ytp:llä vuonna 1991 ja täytyy kyllä todeta silloisten bileiden olleen megakaupalla isommat. Tosin tälläkertaa en juurikaan viettänyt aikaa muiden ytläisten seurassa, omaa ohjelmaa kun oli yllinkyllin. Ensi vuonna ytp on sitten turuus.

Pekka.Pussinen

ARKITODELLISUUDEN HARMAA VERKKO

Matti heräsi ovikellon sointiin. Tietäen, että pian joku muu perheenjäsen menisi avaamaan oven, hän käänsi kylkeään ja jatkoi nukkumistaan. Juuri horroksenkaltaiseen tilaan päästyään hän kuuli vanhan, tutun ovikellon äänen uudelleen.

"Äiti", Matti huusi. Hiljaisuuden kestänyt muutaman sekunnin hän vielä yritti: "Aukaskaa joku ovi!" Mitään kiihkeitä juoksuaskelia ei kuulunut. Se tiesi jotain kamalaa; olisi noustava ylös.

Matti hyppäsi jalkeille nopeasti ja veti jalkaansa mustat, vanhat verryttelypuvun housut. Samalla kun hän hapuili eteenpäin ilman silmälasiaan hän kiskoi päälleen hieman liian pientä T-paitaa. Ovellahan voisi olla kuka tahansa näin lauantiaamuna.

"No mä tuln ny sitten", sanoi tuntematon mies Matille tämän avattua ulko-oven. Matti ei juurikaan keskittynyt katselemaan miehen kasvoja, vaan hän ihaili loistavan aurinkoista loppukesän ilmaa. "Nii että tuunko mä sisään?" keskeytti mies Matin ajatukset.

"Niin, anteeksi?" "Joo, mä tuln nyt kattoon sitä sun kovalevyä, eikö sulla ollu se hajonnu? Seagatehan sulla oli rikki? Viikon vanha, takuujuttu, eikö?"

"Joo, aivan." Matti muisti edellisen päivän puhelun koneen myyjälle. Myyjä oli luvannut hoitaa asian kuntoon ja sanonut, että eräs heidän työntekijänsä oli menossa suorittamaan jotain asennusta lähistölle joten tämä voisi käväistä katsomassa konetta ja kovaa. Matti oli arvellut että tuttuun tapaan hän saisi raahata itse kovan seuraavalla viikolla myymälään, jossa hän saisi pienen keskustelun jälkeen uuden tilalle. Mutta tässä nyt sitten oli aivan ammattitaitoisen näköinen, nelissäkymmenissä oleva huolto mies, aivan hänen ovellaan ja tulossa kovaa vauhtia sisään työkalulaukun kanssa.

Matin huone oli talon toisessa päässä, joten mies käveli hieman likaisilla kengillään viisimetrisen käytävän maton likaiseksi. Matti ei kuitenkaan jaksanut sanoa asiasta, sillä kyllä äitikin ymmärtäisi kun kovalevy oli kuitenkin sen verran arvokas.

"Joo, tossa se kone nyt sitten on. Se kova on irti, että nosta vaan kuoret irti niin saat sen käsiisi." Mies käveli koneen luo ammattitaitoisesti ja istui alas Matin työtuoliin. Hän nosti koneen kuoret irti ja alkoi tarkastella kovalevyliitintä.

"Eihän tätä oo sitten missään vaiheessa laitettu väärinpäin tähän liittimeen?" tämä kysyi mutta tokaisi heti perään "Eiku ei tietenkään, tähän oli valmis paketti kun sä tän ostit, eikö?" Matti mumisi myöntävän vastauksen ja sanoi menevänsä hakeen jotain syötävää - hän kun oli juuri herännyt.

Keittiössä Matti näki lapun: "Olemme mummolassa, tulemme huomenissa. -Äiti" Jääkaappi oli lähes tyhjä. Pöydällä lojui päivän lehti ja sen päällä kahvipannu. Lisäksi sivupöydällä oli mikroaaltouunin vieressä muutama pulla pussissa. Matti sieppasi ne mukaansa ja palaili huoneeseen.

"No?" hän kysyi. Mies oli ruuvaamassa jotain irti kovalevyn pohjasta, mutta lopetti sen kysymyksen yllätettyä hänet.

"Joo, vähän vaikutas että levyt pinnat ois jumissa jotenkin, siellä vois olla joku vieras esine. Ajattelin tarkistaa sen, mutta tartten pari työkalua. Ja siihen voi mennä jonkin aikaa. Onko sulla kiire jonnekin?" "Ei mulla oikeestaan." Matti muisti kuinka heillä oli tarkoitus pelata samana päivänä CyberPunkia mutta arveli että vielä he ehtisivät.

"Joo, voinks mää soittaa tolla?" kysyi mies osoittaen Matin valkoista puhelinta. Matti mumisi jotain hyväksyvää ja mies tarttui puhelimeen. Hän nosti luurin eteensä jotta voisi painella numeron, mutta hetken emmittyyään hän laski puhelimen alas pöydälle ja katseli kovalevyä hetken. Sitten hän nosti puhelimen uudelleen ja valitsi nopeaan tahtiin numeron.

"Mauno täällä. Olen nyt kattoon sitä rikkonaista kovaa, ja tarttisn ne kovakaluserjan. Voisko.. Nojoo, miten pian? .. Joo, okei. Hei." Mauno laski puhelimen takaisin pöydälle ja katsoi Mattia. "Meillä on mies lähistöllä, joten se tulee varmaan parissakytä minuutissa." Matti mietti mitähän nyt pitäisi tehdä; odotusaikana olisi hyvä varmaan tarjota kahvia tai jotain. Mutta onneksi Mauno ratkaisi ongelman Matin puolesta. "Odotan autossa. Voin varmaan käyttää takaovea?" Matin huone oli aivan takaoven vieressä, joten Mauno poistui ennekuin Matti ehti vastata.

Matti meni takaisin keittiöön ja otti kylmäkaapista mehua. Sitä juodessaan hän vilkaisi ikkunasta pihalle ja näki Maunon istuvan autossaan ja nyökyttävän tasaisesti päätänsä.

Takaovi aukesi jälleen puolen tunnin kuluttua. Mauno astui sisään ja käveli Matin huoneeseen. Matti oli pedannut sängyn ja vetänyt jalkaansa shortsit.

"Joo, se työkaluserja on melko iso, pitäis varmaan aukasta ikkuna."

Matti yllättyi kovalevysarjan koosta, mutta aukaisi kuitenkin suuren ikkunansa. Samalla hän kuuli pihalta auton peruuttavan. Vilkaistuaan ikkunasta hän näki pakettiautoon kiinnitetyn norsturinkaltaisen laitteen, jonka päässä oli hyvin hienomekaniselta näyttävä, puolisen metriä kanttiansa oleva "työkalu". Auto peruutti juuri tasaisesti nurmikolla, jättäen puolenkymmentäsenttiä syvät urat puoliksi turpeesta tehtyyn pihaan.

Mauno tuli ikkunaan aivan Matin viereen ja kaivoi vyöltään radiopuhelimen. "Joo, anna tulla. Vielä vähän. Okei. Vasemmalle, lisää.. Annan mennä vaan. Joo, ja nyt taas taakse. Okei. Selvä." Hienomekaninen laite oli tullut aivan tietokoneen viereen. Nyt Matti erotti siinä useita

ruuvimeisseleitä ja suuren määrän erilaisi ruiskuja ja hiomalaitteita.

Mauno istui kovalevyn ääreen ja tarttui laitteeseen tomerasti. Muutamassa minuutissa hän oli laitteella saanut avattua kovalevyn ja oli hyvää vauhtia irrottelemassa levyjä toisistaan. Kovalevysarjan kuljettaja tuli tällä välin ikkunaan ja katseli Maunon työskentelyä. "Ihan hyvä päivä, vituttaa istua autossa." autokuski sanoi. "Joo, no pakko kai sitä jotain on tehdä että leivässä pysyy." Mauno vastasi. Matti päätti juuri silloin että hän ei jaksanut jäädä kuuntelemaan miesten small-talkia vaan menisi suihkuun. Hän ilmaisi aikomuksensa miehille mutta kumpikaan ei tuntunut välittävän.

Suihkun ikkuna oli aivan Matin huoneen ikkunan vieressä, joten tämä näki kun autonkuljettaja meni kaivamaan jotain pakettiauton lastitilasta. Tämän jälkeen hän meni avoimelle pihanurmikolle ja laskosteli sen siihen. Matti arveli miehen hieman piristävän itseään loikoilemalla auringonpaisteessa.

Kun Matti palasi huoneeseensa pelkät kalsarit jalassaan hän huomasi, että nurmikolle levitetty liina olikin jonkinlainen teltta. Mies oli juuri vetänyt jonkinlaisen paineilmalaitteen käyntiin ja teltta alkoi saavuttaa puolipallomaisen muotonsa.

Mies oli juuri hakemasta toista laitetta jonka hän sitten yhdisti toiseen venttiiliin. Teltta oli läpinäkyvä, joten Matti arveli sen olevan jonkinlainen auringonottoysteemi.

"Mihin tota telttaa tarvitaan?" Matti kysyi kuitenkin Maunolta. "Hmn.." "Että mihin tota telttaa tuolla ulkona tarvitaan?" Matti toisti kysymyksensä työhönsä uppoutuneelle Maunolle. "Niinjoo, se on tyhjiöteltta, meidän pitää sulkea tämä kovalevy siellä, ettei sinne jää ilmaa. Se ei oikeen tykkää siitä jos siellä on jotain kaasua."

Matti ajatteli jo että onkohan tämä ihan normaalia - kukaan ei ollut koskaan kertonut hänelle että kovalevyjä korjataan jopa näin perusteellisesti. Samalla hänen sisäänsä alkoi hiipiä pieni pelko siitä, mitä tämä koko käsittely maksaisi.

Kello alkoi lähestyä puoltapäivää kun Mauno yhtäkkiä nousi ylös ja käveli kohti takaovea. "Niin, joko se on valmis?" Matti kysyi. "Ei, meillä on tauko." Mauno sanoi ja käveli autossa istuskelevan miehen luo. Mies nousi autosta ja nosti perässään kassin, jonka läpi kuului toistakymmentä keskiolutpulloa. Mauno kävi autoillaan ja palasi pian pienen kangaskassin kanssa, jossa epäilemättä oli eväitä. Miehet kävelivät muutta mutkitta tyhjiöteltaan ja istuivat alas.

Hetken jutusteltuaan miehet kaivoivat esiin tupakka-askit ja alkoivat polttamaan. Lisäksi autonkuljettaja tarjoili olutta Maunolle joka ottikin sitä vastaan. Puolisen tuntia miehet polttivat tupakkaa ja joivat olutta tyhjiötellassa. Tupakan savu hajosi nopeasti ympäröivään tilaan ja imeytyi todella nopeasti venttiiliin kautta ulkoilmaan, jossa paineilmalaitte piti yllä teltassa vallitsevaa tyhjiötä. Matti mietti hetken miten miehet selvisivät siellä, vaikka tyhjiön pitäisi olla täydellinen.

Tauon jälkeen Mauno palasi kovalevyn ääreen ja jatkoi sen korjaamista. Matti alkoi lukea keskenollutta Asimovin romaaniaan ja makoili sängyssä. Hän oli niin keskittynyt romaaniinsa, että huomasi miehen poistumisen vasta kun ulko-ovi sulkeutui. Myös kovalevy oli poissa.

Matti hyppäsi pystyyn ja katsoi ulos ikkunasta kun Mauno käveli tyhjiöteltaan. Mies asteli muutta mutkitta teltan sisään ja asetti kovalevyn maahan. Tämän jälkeen hän asettui vatsalleen kovalevyn viereen ja kaivoi taskustaan meisselin. Ruuvien kiinnittämiseen meni noin kymmenen minuuttia, jonka jälkeen Mauno astui ulos teltasta.

Automies meni välittömästi purkamaan telttaa, kun Mauno käveli sisälle ja alkoi asentamaan kovalevyä koneeseen. Muutamassa minuutissa kaikki oli valmista ja hän laittoi töpselin pistorasiaan. Virtakytkimen naksahdus ei tuonutkaan tuttua hiljaisuutta vaan kuului surahdus ja sen jälkeen tasainen hurina. Kovalevy toimi.

"Öhh.. Hienoa.. siis että se toimii. Niinjo.. miten sen.. laskun.. kun mulla ei nyt.." Matti aloitti, mutta Mauno keskeytti välittömästi: "Ei tämä nyt maksa sulle mitään kun tää niinku menee siihen takuuseen, Seagateillaahan on nuo takuut, tiiähänsää."

Miehet vetivät kovalevysarjan pois ikkunasta. Matti oli palvelusta yllätynyt eikä osannut muuta kuin kiittää. Miehet poistuivat autoillaan ja Matti jäi käyttämään upouutta tietokonettaan.

Muutaman kilometrin ajettuaan miehet pysähtyivät aivan tavallisen näköisen huoltoaseman eteen ja nousivat autoistaan. Mauno kantoi kädessään kläpinäkyvään muoviin pakattua esinettä, jonka hän oli poistanut Matin kovalevyn sisältä. Miehet kävelivät huolatmolle ja siellä suoraan WC:hen. Autonkuljettaja jäi seisomaan WC:n oven sisäpuolelle pitäen voimakkaasti kiinni kahvasta. Mauno puolestaan käveli WC-altaan luo ja painoi kätensä tarkasti ja vakaasti peiliin, joka oli altaan yläpuolella. Samalla hän laski muoviin pakatun esineen altaaseen, ja muutaman sekunnin odotuksen jälkeen allas pyörähti ympäri.

Miehet poistuivat WC:stä ja kävelivät autoon. Autossa miehet istuivat päätään tasaisesti nyökyttäen kolmetoista minuuttia, jonka jälkeen he nousivat ylös ja kävelivät samaan WC:hen. Allas oli edelleen ylösalaisin. Mauno painoi uudelleen kätensä peiliin, ja allas pyörähti jälleen oikeinpäin. Nyt altaassa oli kuitenkin ruskea kirjekuori, jossa oli selvästi rahaa. Mauno otti kirjekuoren ja laitto sen taskuunsa. Rahaa olisi pennilleen oikea määrä. Ainahan sitä oli.

ERETRIALAINEN KIRVESHIPPA

Tämän loisteliaan pelin alkujuuret ovat Eretrian planeetalla kosmoksemme keskuksessa. Se miten tämä peli on päätynyt työpöydälleni, on erittäin vaikeaa ja lähes mahdotonta selittää järjellisuuden antamissa rajoissa, joten jätän asian tältä osin käsittelemättä. (Olen sovittanut pelin maan oloja vastaamaan, joten erittelen eräät alkuperäisen pelin pelivälineet, sekä pelaamisvariaatiot lopussa kohdissa a1 - a2 678.

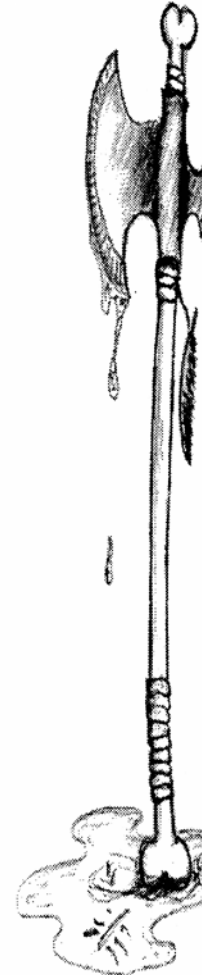
ERETRIALAINEN KIRVESHIPPA!

Peliin tarvittavat välineet:

- A. Puolukoita omaava metsä alue (a1) B. Mumma (a2)
B. Ämpäri (a3) C. Kirves (a4) D. Hyvää mieltä tarpeen mukaan (a5)

Pelinkulku kaikessa yksinkertaisuudessaan on seuraava:

- I Anna mummalle ämpäri ja etumatkaa
- II Odota kunnes mumma on kerännyt ämpäriin täyteen puolukoita
- III Mene noin 50m etäisyydelle mummasta.
- IV Yritä sen jälkeen osua kirveelläsi mumman puolillaan olevaa puolukka ämpäriä siten, että kirves kulkeutuu kohteeseensa. Mumman hieman raollaan olevien jalkojen välistä.
- V Jos et osu mummaan vuorot vaihdetaan.
- VI Jos osut ämpäriin olet voittanut 5 pistettä ja vuoro siirtyy mummalle, joten pelin sääntöjen laatijat ovatkin suositelleet seuraavanlaista toimintamallia kohdassa IV. Yritä osua mummaan äläkä ämpäriin, täten voit suuremmalla todennäköisyydellä välttää, niin usein kuolemaanikin johtaneessa kisailussa, huonompaan asemaan joutumisen.

Eräs kuuluisa ja kunnioitettu Eretrialainen mestari pelaaja ja kosmoksen moninkertainen mestari Grh Th, on kehitellyt seuraavan ällistytävän juonikkaan ja mitä nerokkaimman peli-taktiikan Eretrialaiseen kirveshippaan:

Kohdassa IV, hän teippaa kirveeseensä kolmetoista kiloa räjähteitä, sytyttää sytytyslangan, heittää kirveen Mummaa kohti ja poistuu itsestään katsottuna takaoikealla sijaitsevaan valtavan suureen ja ällistytävän viihtyisään betonibunkkeriin, kahville.

Tämä ärsyttää suuresti klassisen tyylin pelaajia ja he ovatkin vetäneet Grh:n lukemattomia kertoja oikeuteen, mutta eivät ole kertaakaan ehtineet oikeusistuntoihin ennen kuolemaansa (klassisenpelityylin luonteesta johtuen). Niinpä Grh on nostonut sievoiset summat rahaa aiheettomista kanteista ja kunnian loukkauksista.

Huom!

Monta kertaa ovat "virattomat, epäpätevät ja kaupalliset astronomit" ry:n jäsenet antaneet pelistä seuraavanlaisia julkilausumia.

Ensinnäkin:

Jos mielessäsi edes käväisee pelata Eretrialaista kirveshippaa, olet todennäköisesti heikkomielinen, multi-persoonallisuuksiin taipuvainen, erittäin aggressiivinen ja luultavasti erittäin typerä Undulaatti, joka ei kaihda mitään keinoja saadakseen maailmankaikkeuden ensimmäisenä Undulaattina tunnustusta tekemälleen loisteliaalle keksinnölle. Nimittäin polttomootorikäyttöiselle jojolle.

Lisää jo esitellyistä pelivälineistä:

A1. Puolukoita omaava metsä alue on Eretriassa yleensä laamahedelmiä kasvava lima-plantaasi, jonka haju on oksettavan imelä eikä sen piirteitä pysty järkeään menettämättä kuvailemaan.

Laamahedelmät sen sijaan ovat erittäin maukkaita ja hyvin haluttuja ympäri kosmoksen, joskin ne ovat ymmärrettävistä syistä erittäin kalliita. Yksi laamahedelmä maksaa yhden keskinkertaisen linnunradan vuosittaisen bruttokansantulon. Tästä johtuen monet pitävätkin laama hedelmillä pelaamista suurena tuhlausena ja loukkauksena monia kosmoksen kulinaristeja kohtaan.

(Eretrialaiset viisveisaavat moisesta haihattelusta ja murskaavatkin korillisen laamahedelmiä suorassa Hologrammi-lähetyksessä joka viikko. Silkkää ilkeyttään).

Ja toisekseen:

He suosittelevat sinulle jotakin seuraavista kolmesta hoitomuodosta.

1. Mene itseesi (äärettömän vaikea ja vaarallinen hoitomuoto. Sopii yleensä ainoastaan hulluille.)
2. Tilaa aika henkilökohtaiselle aivomekaanikollesi. (luultavasti tästä ei ole mitään hyötyä, koska jokainen hyvinmenestyvä aivomekaniikko pelaa vapaa-aikanaan Eretrialaista kirveshippaa.)
3. Tee itsemurha. (tämä on paras ja helpoin tapa päästä henkilökohtaisista ongelmistasi lopullisesti ja kertaheitolla)

A2. Eretrialaiset käyttävät Mumman tilalla kissapersoonaliota, joka on äärettömän nopea keräämään laama hedelmiä. Tämä olio on myös ällistytävän tarkka heittämään kirvestä ja Eretrialaiset ovat puolestaan kirveen heitossa kosmoksen suurimpia kämmäreitä. Tästä johtune se seikka, että Eretrialaisen ammattipelaajan keskimääräiseksi eliniäksi on laskettu 20,63 sekuntia.

A4. Kirves on Eretriassa vastaavan näköinen kuin meillä kotona, mutta se on miljoona kertaa omituisempi. Omituisempi se on lähinnä siksi, että se osuu lähes poikkeuksetta heittäjää polveen ja murskaa "polvilumpion" käyttökelvottomaksi. Tästä johtuen Eretriassa ei ole yhtään ainutta tervepolvista yli 10-vuotiasta laamahedelmien kerääjää.

A3. Ämpäriä vastaa pieni laamapuun lehdistä valmistettu kori, johon voi kerätä laamahedelmiä. Kori on äärettömän mielenkiintoisesti valmistettu ja se on käsittämättömän hienovarainen:

Kun nostat jotain korin lehdistä ylöspäin, niin jokin toinen lehti nousee samalla hetkellä, juuri samalle korkeudelle. Erityispiirteensä on se, että lehdet nousevat mielivaltaisessa järjestyksessä ja kenen tahansa korissa.

(Tämän Eretrialaiset selittävät monimutkaisella kaavalla: Äärettömän tuurin ja sattuman suhteesta "virattomat, epäpätevät ja kaupalliset astrologit" ry:n pääkirjanpitoon.)

A5. Hyvää mieltä - käsite on eretrialaisille lähinnä huono vitsi.

Eretrialaiset ovat tunnetusti maailmankaikkeuden huumorintajuttomin, rumin ja pessimistisin kansa, johtuen luultavasti toistuvista epäonnistumisista kirveshippa pelissä ja äärettömän kivuliaista polvi vammoista.

Loppukohdat ovat niin täydellistä paskaa, mm. elämisen tarkoituksesta, täydellisestä elämästä, viikon varmoista vedonlyöntikohteista, (jotka ihme ja kumma osuvat aina kohdalleen) etten ole viitsinyt edes kääntää niitä Eretrian kieleltä.

Tv: Ruututoimitus

Valitamme kirjoitusvirheitä ja epäolennaisuuksia. Syy on luultavasti toimituksen heikkomielisessä toimittajakunnasta tai vioittuneesta jojossa.

Valitukset voivat jättää virallisenä valitusajana 02.02.1996- 04.04.20034.

Kiitos!

Dozig

Politiikka & Piparkakkuja

Mika, tietofuksi ja muutenkin kunnollinen ihminen, valmistautui eräänä marraskuisena torstaipäivänä huolellisesti koulumatkalleen, sillä olihan illalla luvassa hänelle ensimmäinen tietoteekkareiden pikkujoulu, eikä hän tahtonut jäädä Lapin Kullan rekan yliajamaksi. Niinpä Mika pakkasi huolella reppuunsa myös isänsä Kostamusreissun tuliaisien - McCormick-vodkapullon - sekä litran omenamehua, johon hän suunnitteli kyseistä esanderia lantraavansa.

Yliopistolla Mika aina niin tunnollisesti kuunteli jokaisen luennon alusta loppuun ja teki steriiliin siistiä muistiinpanot. Mika myhäili hyvää tuuriaan, kun pikkujoulut järjestettiin juuri torstaina. Muutoin hän ei olisi niihin voinut osallistua, koska lukujärjestyksessä oli aina jotain muuta ohjelmaa. Tänäpäin hän kuitenkin järjesti tiensä teekkaritalolle jo kolmeksi, jolloin oli alkava Tietoteekkarikillan vuosittainen vaalikokous. Parin muun fuksin tavoin hän oli aikaisessa eikä päässyt sisälle kunnes vanhempaa kansaa saapui ovia avaamaan.

Itse kokoustilaisuudessa (joka pääsi erinäisistä syistä johtuen alkamaan puolituntia myöhässä) Mika istui muiden ujojen fuksien joukossa tehden itsensä mahdollisimman pienen näköiseksi, sillä olisihan ollut kovin ikävää, jos hänet olisi valittu johonkin mahdollisesti jopa vastuun kantoa vaativaan tehtävään ja tämä taas olisi vaikeuttanut Mikan mahdollisuuksiin suorittaa opintosuunnitelman edellyttämät 40,5 opintoviikkoa tänä vuonna. Mika kuitenkin onnistui pysyttelemään mahdollisimman huomaamattomana, eikä häntä valittu. Muutoin Mika oli kovin

tyytyväinen kokouksen tuloksiin, sillä saatiinhan yksi fuksi jopa hallitukseen saakka sekä useita fukseja toimihenkilöiksi erinäisiin (nakki-) hommiin. Vaaleissa killalle saatiin valittua uusi puheenjohtaja ja hallitus sekä aimo kasa erilaisia toimihenkilöitä (tottapa noistakin jonkinlainen lista jostain kohtaa tätä julkaisua löytyy, allekirjoittanut ei sellaista tähän hätään saanut hankittua, pahoittelemme tapahtunutta).

“Kylläpä nyt on killan toimet hyvissä käsissä”, tuumasi Mika ja uhkarohkeasti korkkasi ensimmäisen oluensa. Tämä olut oli killan matriisissa tarjoilema pikkujouluolut, jonka killan omat voimat olivat taidolla panneet. Hyvää, sanoi Mika ja maiskutteli. Seurasi perinnerituaali eli ns. puheenjohtajanmalja. Killan uusi puheenjohtaja oli kumoava neljän IV - olutpullon vetoisen tuopin “yhtä kyrpää” lasin pohjan kertaakaan laskematta. Ja toden totta, reilun 81 sekunnin kuluttua oli tuo tuoppi tyhjä. Mika ihaili moista miehekästä suoritusta ja kulautti viimoiset tipat oluestaan kurkkuunsa.

Nyt alkoi tunnelma huomattavasti kevetä. Mikakin kaivoi vodkansa esiin ja liittyi muiden fuksien seuraan kohtalaisen kiivaaseen tahtiin naukkaillen. Siinä logopedityttöjen saapumista odotellessa erinäiset määrät viinaa upposi pienten teekkarinalkujen kurkkuihin.

Osa porukasta siirtyi saunomaan jota toimintaa jatkuikin koko illan. Mikakin uskaltautui jo hyvissä votkissa muiden muassa saunaan ja meno oli sangen rehvakasta.

Sitten saapui tuon juhlan toiset osapuolet, elikkäs logopedit. Innolla Mika hyökkäsi tyttöjen joukkoon juttua iskemään ja tekemään vaikutusta miehisellä olemuksellaan. Kauniisti hymyillen hän otti vastaan tyttöjen tarjoilemat piparkakut ja glögin, jossa urbaani legenda kertoo olleen pontikkaa terästyksenä. Mika tunsu itsensä oikein seurapiiriraketiksi, kun hän niin luontevasti jututti näitä mukavia naisia. Mika tulkitsi erään näistä tyttöistä alkavan olevan kovinkin kiinnostunut hänestä ja arveli olevan “time to make a move”, kun yht’äkkiä hän alkoi voida pahoin. Mika ryntäsi vessaan ja oksensi. Olo paheni pahenemistaan ja vatsalaukku tyhjensi pikaisesti. Mika tunsu elämän voiman pakenevan hänestä oksennettujen votkien myötä ja niinpä hän nukahti vessan lattialle pöntön muoviosat kaulassaan.

Illan ohjelma rullasi eteenpäin. Mikan toverit tietofuksit olivat rakentaneet “kauniin” kuvaelman jouluyön tapahtumista, eikä ainakaan näytteliöitä tuntunut häiritsevän hienoinen horjahtelu ja juonen takkuilu humalaisten näyttelijöiden seurauksena. Ohjauksesta ja organisaatiosta pitkälle

vastuussa ollut Toni-merkkinen tietofuksikin oli tyytyväinen suojattiansa suorituksiin. Tämän kauniin näytelmän lisäksi Mika missasi myös logopedien mukavan kilpailun. Muilla oli niin mukavaa.

Ilta etenee pidemmälle ja kaikilla oli kivaa. Mikakin herää horroksestaan jakoomaa tavoittelevassa olotilassa selvittää itsensä pihalle ja kotio. Muut jatkavat kiivasta juhlintaa. Totta vie, pikkujoulut ovat yksi vuoden kohokohdista. Aamulla Mikan herätessä hän toteaa suurimman osan hänen kampeistaan hävineen ja kengätkin ovat eriparia. Mikaa hävettää eikä hän tohdi mennä kouluun vasta kuin tiistaina, jolloin hän silloinkin vältteli parhaansa mukaan ystäviään. Hän toivoo parhaansa mukaan, ettei kukaan muistaisi hänen toilausiaan, mutta Terminaalin toimittajakunta on aina valppaana...

Tähän on sitten varattu tila kuvalle, jota toimitus ei omista tai toisten virheistä huolimatta kyennyt löytämään, mutta lupaamme toimittaa johonkin Terminaaliin kuvan, jossa Kiltamme puheenjohtaja rikkoo edesmenneen ennätyksen ja vieläpä kaiken sen kunnian saavuttamisen jälkeenkin saavuttaa voittoisan purskeen tuottamisen I/O-portistaan keskelle kohisevaa yleisöä

-toimitus pahoittelee.

Tästäkin tarinasta on totta toinen puoli.

Dozig

“Paljon on kärsitty vilua ja nälkää...”

Tampereella järjestettiin jo ties monennetko akateemisen kyykän MM-kisat 17.helmikuuta kuluvaan vuotta. Terminaalin valpas toimittajakunta oli paikalla ja kirjasi ylös tapahtumienkulun jälkipolville ihmeteltäväksi.

Allekirjoittanut lähti matkaan kohti Tamperetta kannustaakseen neljän oululaisen sähköteekkarin muodostamaa Oulun Kartut -joukkuetta kohti maailmanmestaruutta. Kuuluipa tähän epäortodoksiseen matkaporukkaan vielä yksi kerettiläinen luonnontieteilijäkin. Matkalle otettiin vauhtia “lähikaupan” kautta, josta ostettujen “elintarvikkeiden” parissa touhuttiin ja luotiin kisafiilistä. Myös Narrissa nautitut oluet olivat omiaan nostattamaan tunnelmaa.

Alussa vaunu oli autio ja tyhjä, kunnes meuhkaava porukkamme valtasi paikan. Keski yöllä liikkeelle lähteneessä junassa oli hyvästi tilaa, niinpä viini virtasi ja laulu raikoi. Nekin vähät kanssa ihmiset, jotka olivat vaunussa ennen sinne tuloamme kaikkosivat. Huumorintajutonta porukkaa. Niinpä junamatka kului rattoisasti ja paljon mainostettua kisafiilistä oli veressä jo huomattavissa määrin. Jos etsimällä pitää junamatkasta jotain negatiivista etsiä, niin se oli hienoinen viileys (9 astetta celsiusta), jonka rikkoontunut lämmityslaite aikaan sai.

Tampere. Kovin on hiljainen isonkin kylän raitti tuossa vähänyli kuuden aamulla. Totesimme mys Pekka Poudan olevan huoran penikka ainakin kolmanteen aproksimaatioon saakka, sillä etelässä ei

todellakaan ollut lämmin. Siinä bussia Hervantaan odotellessa meinasi sukukalleudet jäätyä, eikä tähän ollut odotettavissa parannusta koko reissun aikana. Viimein “nyssse” tuli ja pääsimme aiheuttamaan yleistä pahennusta alkuasukkaiden keskuuteen karttuinemme heiluessamme.

Yhytetyämme isäntämme ja majoittajamme, sikälisen sähköteekkarin, suuntasimme kulkumme kohti varsinaista tapahtumapaikkaa eli Tampereen Teknillistä Korkeakoulua. Byrokratian kiemuroista selvittyämme pääsimme vihdoin tuon uljaan kansallispelin makuun. Huolimatta siitä, että pelaajat ja varsinkin kannustajat olivat kohtalaisen luovassa tilassa, onnistui Oulun Kartut kaatamaan vastustajan toisensa jälkeen ja selvisi alkulohkostaan jatkoon.

Vaan olihan Otitilla omakin joukkue matkassa, johon sitten törmättiin kun viereiselle kentälle sattui läiskimään. Jälleen näkeminen oli iloinen ja pääsipä toimittajakin maistamaan kuumaa kyykkäpelin huumaa killan omassa väreissä, kun tulin täydennysmiehenä paikkaamaan eräässä vaiheessa ilmennyttä miesvajausta. Kiltamme joukkue taisteli urhoollisesti kaatuen saappaat jalassa.

Yhtään ottelua emme voittaneet, mutta eihän voitto ole tärkein, vaan hyvät pohjat.

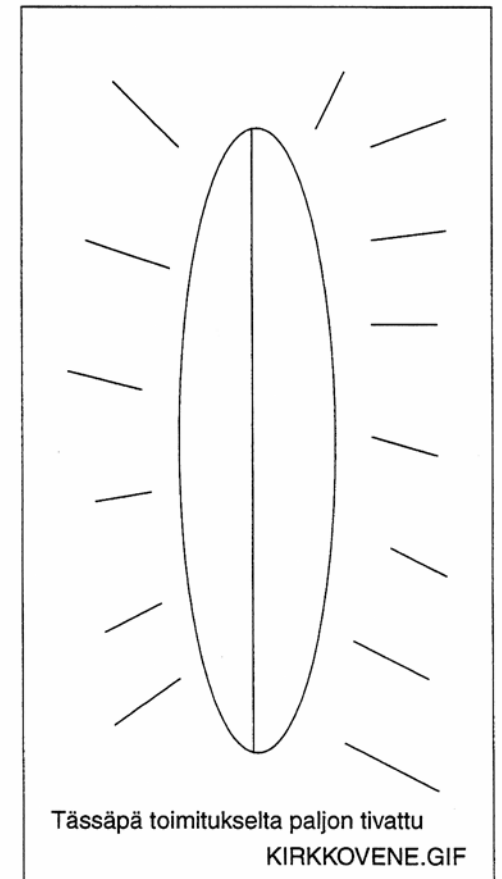
Tässä vaiheessa oli vallan mukavaa jos ei mielen sopukoihin asti jäytävää kylmyyttä oteta huomioon. Aurinko koetti hieman parantaa tilannetta, mutta ei onnistunut siinä liikikään yhtähyvin kuin nautitut alkoholijuomat. Siinä vaiheessa, kun rakkaudella äiteen marjoista käytetty laatuviiniä jäätyn pulloon, meinasi vähän vituttaa, mutta muuten oli mukavaa.

Show must go on - pelit jatkuivat. Hillittömän taistelun jälkeen Oulun Kartut päätyi kahdeksan parhaan joukkoon 128 osallistuneen seasta, joten kilpailumatka oli jotakuinkin onnistunut. Silti olimme onnellisia päästessämme kylmyyttä pakoon saunomaan joka paikka viinoja myöten jäässä. Vittumaisia ovat etelän miehet, kun varastavat toisen käteisvarannon tämän saunoessa. Oulussahan nuo ovat tavarat ja rahat vielä säilyneet, miät nyt välillä vähän häveyksissä ovat olleet.

Illalla hahmotimme itsemme gigantiksi mainostetuista bileistä eli osallistuimme Bommareihin. Vittu mikä paikka. Saatanan syväläl (ja poikittain) oleva pommisuoja, jossa oli vitusti porukkaa ja perkeleellinen meteli. Ei nämä nyt niin mahtavat olleet, kuin mainostettiin, varsinkaan kun viinat loppuivat jo hyvissä ajoin ennen juhlien alkua. Vitutti. Vielä kun yksi pääsi nukkumaan seitsemän karun miehen kanssa samaan alta kymmenen neljän soluun, oli tunnelma täydellinen.

Kotimatka koitti taas vitunmoisessa kylmyydessä ja nälässä, sillä olihan syöntipuoli jäänyt kokonaan huomiotta tuossa juontiin keskittyessä. Junamatka sujui rattoisasti pohjois-suomalaisen kansanpelin, tupen, parissa ja viimein Ouluun saavuttuamme suorimme välittömästi DaMarioon pizzalle.

Paska reissu, mutta tulipahan tehty :)

Tässäpä toimitukselta paljon tivattu
KIRKKOVENE.GIF

MoPO

PICK-UP

Usean vuoden empiiristen tutkimusten sekä kaverien kertoma pohjalta toimittaja päätti auttaa fuksiolentoa hädässä, ja paljastaa näin kiltalehdessä vuosien varrella opitut parhaat iskuheitot eli niinsanotut pick-up linet. Uskokaa vanhempaa, näillä heitoilla irtoaa varmasti vaikkei se naamavärkki olisikaan sitä taka-alapäätä kummempi.

akateemisen vuoden ekat bileet:

"meidän killassa on fuksityttöjen tapana antaa kyselemättä nelisolmuteekkareille"

fuksisuunnistus:

"no uskokaa nyt, mun kämppä on takuulla maalirasti"

lakinlaskiaiset:

"mun mielestä toi lakki ei kyllä oo muuta kuin elvistely- ja peniksenjatkoväline"

itsenäisyyspäivä:

"anteeksi neiti, mutta tipautinkohan minä mannerheim-ristini jonnekin näillemain"

pikkujoulu:

"hei mehän voitaisiin mennä naimaan tonne lavalle kunhan toi bändi lopettaa"

jouluaatto:

"onkos täällä kilttejä yli 30v sinkkunaisia?"

uusivuosi:

"mitäs tuumaat neiti, jokohan tän kondomin sisäpuoli pitäis kääntää päälyspuoleksi"
"uusi vuosi, uusi pimppa"

synttärarit:

"ikä ja sen pituus kumpikin 24"
"no enhän mä ole kuin 17 vuotta sua vanhempi"

laskiainen:

"laske mut sisään peipe"
"normaalisti mä laskisin tän mäen alasti, mutta nyt jäis ruskea vana jälkeen"

wappu:

"sinne jonon päähän nyt vaan"
"ootas mä hoidan ensin tän edellisen"
"no varmasti kunnioitan sua sitte aamulla"
"kaikki kaveritki kuitenkin saa"

juhannus:

"kyllä 11-vuotiasikin on ihan oikea nainen"
"mä tuun hulluksi yli 45-vuotiaista"
"muistanpa kun minä ja jimi [hendrix] kerran tukholmassa backstagella..."

muulloin:

"neitiii! yks tuplajallupullo!"
"hei baby lähetäänkö pollaan I/O-portit!"

TEKNIKAN
AKATEEMISTEN
LIITTO TEK

TEKKARI!

TEKniikan Akateemisten Liitto
tarjoaa juuri Sinulle

- Harjoittelijapalkkasuosituksset
- Opintolainatakaukset
- Edullisia vakuutuksia
- Lehdet ja julkaisut
- Työttömyysvakuutuksen
- Tietonsa ja taitonsa käyttöösi
- Neuvontaa
- Alennuksia
- Tilastoja
- Tutkimuksia
- Lakimiespalvelut

EDULLISTA EDUNVALVONTAA JO **TEKKARIAIKANA**

TEKNIKAN AKATEEMISTEN LIITTO TEK
Oulun Aluetoimisto

Teknologiantie 1, 90570 OULU
Puh: (981) 551 5555, Fax: (981) 551 5556
E-mail: tek@palkki.oulu.fi

ZÄRCALOY